

Sygn. akt VIII Kp 332/15

Sygn. prok. 2 Ds. 737/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Zalewski

Protokolant: Szymon Grzywiński

przy udziale Prokuratora: nie stawił się zawiadomiony wokandą

po rozpoznaniu zażalenia pokrzywdzonego (...) Company S.A. z siedzibą w P. oraz pełnomocnika pokrzywdzonego na postanowienie Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 26 stycznia 2015 r.

w sprawie o czyn z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na podstawie art. 306 § 1 k.p.k., art. 465 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k

postanawia:

nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy postanowienie Prokuratury Rejonowej w P. o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 26 stycznia 2015 r. sygn. 2 Ds 737/15.

UZASADNIENIE

W dniu 21 października 2014 roku do Prokuratury Rejonowej w P. wpłynęło zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oszustwa przez przedstawicieli spółki (...) S.A. z siedzibą w M. w H., czym wyrządzono szkodę w wysokości około (...) zł. Zawiadamiający pełnomocnik pokrzywdzonego (...) Company S.A. z siedzibą w P. przedstawił w piśmie okoliczności sprawy oraz dołączył do niego stosowne dokumenty.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w P. w dniu 26 stycznia 2015 roku sygn. akt 2 Ds. 737/14 wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie mającego miejsce w P., w okresie od 26.06.2009r. do dnia 10.07.2009r., celem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości około (...) zł, poprzez wprowadzenie w błąd spółki (...) S.A. z siedzibą w P., co do stanu faktycznego 54 pojazdów m-ki S. sprowadzonych z H. do Polski w ww. okresie czasu, na podstawie łączących (...) Company S.A. i (...) S.A. umów współpracy, gdzie zakupione przez (...) Company S.A. pojazdy miały posiadać wady znacznie zmniejszające ich wartość w związku z faktem uszkodzenia ich przez gradobicie, gdzie łączna suma strat wyniosła około (...) zł, co stanowi mienie znacznej wartości, tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., z uwagi na brak ustawowych znamion czynu zabronionego.

Pokrzywdzony i jego pełnomocnik złożyli zażalenie na powyższe postanowienie, domagając się jego uchylenia.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie na uwzględnienie nie zasługuje, zaś podniesione w nim okoliczności nie dają podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia. Analizując jego treść wraz z pisemnymi motywami oraz postanowienie Prokuratora, Sąd doszedł do przekonania, że decyzja o odmowie wszczęcia śledztwa była jak najbardziej zasadna.

Prokurator prawidłowo ustalił występowanie w niniejszej sprawie określonej w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. negatywnych przesłanek postępowania karnego uniemożliwiających jego wszczęcie, a swoje stanowisko w tym zakresie wyczerpująco uzasadnił. Rozpoznając powyższe zażalenie, Sąd uznał je za bezzasadne. Analiza wniesionego środka odwoławczego prowadzi do wniosku, iż stanowi on polemikę z ustaleniami Prokuratora. Zawiadamiający w swoim zażaleniu nie wskazał żadnych okoliczności, które pozwoliłyby stwierdzić, że stanowisko Prokuratora, co do istoty rozstrzygnięcia jest niezasadne.

Sąd podziela zdanie Prokuratora, o tym, że czyn opisany w zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa nie nosi znamion czynu zabronionego opisanego w art. 286 § 1 k.k. Zawiadamiający wskazał, że zakupił od producenta uszkodzone samochody, za które zapłacił cenę bez rabatu, odpowiadającą wartości samochodów bez wad i tym samym doprowadzono go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Spór pomiędzy stronami sprowadza się de facto do ustalenia czy pojazdy nowe, które następnie uległy uszkodzeniu i zostały naprawione przez producenta tracą status aut nowych czy też nie. Tą kwestią winien się zająć sąd cywilny, rozpatrując każdy przypadek indywidualnie i biorąc po uwagę zakres uszkodzeń. Z wypowiedzi przedstawiciela firmy (...) wynika, że producent wiedział, że samochody były uszkodzone. Jednakże pojazdy te naprawiano, a gdy szkody były minimalne, dlatego nie traciły one statusu samochodów nowych i sprzedawano je po cenie nominalnej. Natomiast cena była obniżana jedynie po przekroczeniu pewnego poziomu uszkodzeń. Jak zeznał K. P., w sytuacji, gdy grubość lakieru była większa niż normalnie (co wskazuje na wtórne jego nałożenie), opierając się na opinii producenta, zazwyczaj wygrywali sprawy z klientami w sądzie. Wskazuje to jednoznacznie na fakt, że (...) Company S.A., jako generalny importer samochodów marki S., nabywał od S. samochody naprawiane przez niego jako nowe, po cenie nominalnej, a następnie odsprzedawał je klientom. Co więcej, jak przyznaje Prezes Zarządu, wygrywali tego typu sprawy w sądzie. W tym stanie rzeczy uznać należy, iż zażalenie jest jedynie próbą załatwienia spornych roszczeń cywilnoprawnych w postępowaniu karnym. Spór pomiędzy (...) Company S.A. a (...) S.A. należy do kognicji sądów cywilnych i w świetle zebranego materiału dowodowego, pozostaje poza zainteresowaniem organów ścigania.

Należy oczekiwać, że (...) Company S.A., jako były generalny importer samochodów marki S., postąpi analogicznie, jak wobec spółki (...) S.A. w odniesieniu do pozostałych klientów, którzy nabyli przedmiotowe auta i wypłaci im stosowne kwoty tytułem odszkodowań, a następnie będzie dochodzić roszczeń zwrotnych bezpośrednio od producenta.

Należy wskazać, iż podstawą wszczęcia śledztwa może być tylko i wyłącznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Wszczęcie postępowania jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy istnieje taki zespół danych, który w sposób obiektywny uprawdopodobnia fakt popełnienia przestępstwa i subiektywnie wywołuje, co do tego faktu wysoki stopień podejrzenia u organu ścigania. W konsekwencji postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa zapada wówczas, gdy brak w sprawie takiego uzasadnienia. Co więcej, podstawę wydania przedmiotowego postanowienia stanowią również przeszkody prawne wskazane w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.. W niniejszej sprawie, wydanie postanowienia o wszczęciu śledztwa jest niedopuszczalne wobec stwierdzenia, iż czyny opisane przez zawiadamiającego nie wypełniają znamion czynu zabronionego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, decyzję Prokuratora uznać należało za zasadną i niewadliwą, wobec czego Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.